

(המשך מעמוד 10)

רק כעבור ששה חודשים. משך כל אותה הזמן קיבל הטבח משכורת מלאה. בינתיים המשיך האיש ללחץ כספיים. אני שים שצברו כמה אלפי לירות, במשך שנים של חסכון, הודרוו למסרם לרפורט תמורת שטרות לפרעון במשך שנתיים ושלוש. היו ביניהם סוחרים ותיקים כבעלי הנויות ומ' תחכים, ודיג'רסק קטנים כחלבנים ורוכלים. לפני כארבעה חודשים, נפתחה לבסוף המסעדה בסכס חגיגי מלחה במסע פרסומת עצום. אם כי היה זה בסוף עונת הקיץ, משך המקום קהל לקוחות רב ונושיו של רפורט קיז כי עתה יתחילו הנות מרחחי ההלואות שמסרו בידי של בעל העסק. ואו החלו הענינים להסתבר יותר ויותר. אנשים שבאו אל רפורט בתביעות תשלום נידחו בל'ר'ושוב בטענה כי העסקים עדיין אינם מתנהלים כשורה. כשראה שלא יוכל לעמוד בפני כמה מן הנושים, שלח את אחד מעובדיו, משה טנג' הואו, על מנת לשכנע אנשים נוספים ל' השקיע כספיים בעסק, אסף בדרך זו כמה אלפי לירות נוספות. תמורתן מסר צ'קים ללא כיסוי.

אולם מצב העסק המשיך להתדרדר. כיום מוצא לכך טנבאום סיבות רבות. לטענתו הועסקו במקום פועלים רבים מדי שמש'

לגוף כמעט אצבע בעבודה כלשהי, התכחש לו עתה.

סופו של אליל. השבוע התכנסו כל הנושים — מלבד אלה שהחליטו לתת על כספם מפתח מסי'הכנסה — באולם בית זאב בנתניה, כדי להחליט מה לעשות. בתחילה נתקבלה החלטה כי בית העסק ימסר בידי ועדה שתקבל על עצמה לנהלו ולהחזיר את חובות המלחים מן ההכנסות שתצטרבנה. אולם כעבור יום הסתבר, כי אין הדבר כה פשוט. הנושים לא יכלו ל' השתוות בינם לבין עצמם לגבי סדר העדי פויות בחלוקת הכסף, נאלצו לבקש את עזרת כונס הנכסים, שהכריז על רפורט כפושט רגל.

כך הקיץ הקץ על האיש שנחשב משך שנים לסוחר מזהיר ואליל פיננסי בעיני תושבי נתניה. הוא אומנם עוד מנסה ל' האחו בצ'פורניו, בתקווה להקים את העסק מחדש, ולצאת מביץ חובותיו, אך המצב נראה כמעט ללא תקווה.

בינתיים החליט כונס הנכסים, לפי בקשת בעלי'החובות, למנות כמה נושים כמנהלי המקום שתפקידם יהיה להמשיך להפעיל את העסק על מנת להתחזיר למרוץ עיסקי בעל רמה. רק אז ימכר כדי להחזיר לנושים את כספם. אולם גם לאחר זאת תשאר

בידור

פצצה

כאשר משמיע גדעון זינגר, רבע מרביעיית המועדון את השורה: אני יושב בבית חרו' שת אתא / תופר מדים לצבא ההגנה הגרמני, עולים צחקקים קלים מבין מושבי תיאטרון החמאם. זינגר שר בפנים קפואות, בעלות ארשת חמורה: אני במקצוע עוד מ'

תיאטרון

הסמל התלוש

פע הביתה, יונתן! (תיאטרון זוסא; מאת חזן ברטוב; בימוי — זיגמונד טור' קוב) הוא מחזה המתיחס למוטיב הראשי

הרכייעה ב'המאם'

תניד מה שתניד — זאת מדינה חופשית!

והאקסקלוסיבי כמעט בדרמתורגיה הישרא' לית — הקארייריום. כאילו לא נאמר כבר הכל בנושא זה בתריסר מחזות גרועים, וגרועים פחות, בא עתה חנוך ברטוב ומאיר את זירת הפעולה של הקארייריסט הישראלי המצוי בורקור חדש — קומי.

נדמה כי דווקא הטיפול הקליל, השטחי, הגולש לעיתים לתחומי הבנאליות, היטיב להציג את הבעיה המטרידה יותר מכל ה' דרמות ההירוואיות בנושא זה.

יונתן שנירן (פרץ הלוי), לשעבר שני' אורסון, היה קצין צעיר בצה"ל כשנשלח בשליחות המדינה לארצות'הברית לזמן קצר בלבד. אלא שהשליחות הקצרה הפכה למש' רת קבע למושביניק לשעבר. 14 שנה אחר קום המדינה הוא עדיין מייצג אותה ב' זירה הבינלאומית, אלא ששוב אין לייצוג זה כל משמעות. שכן הדיפלומט הצעיר, בדומה למי שהיה נציג ישראל בא"ם וכיום שר החינוך, תלוש מכל מציאות ישראלית.

צינטסוכובה — מה לעשות? — כאלה הם החייט ושוב עולה ציחקוק קל מן האולם.

אבל כשראובן שפר, רבע אחר של ה' רביעיה שר: החודש יפתח בישראל מועדון הפולקסזאנגן / חלקי חילוף אורגניליים ו' תיקונים בהנחה של עשרה אחוז. הופך הצחוק ללחישה שקטה. החיוכים נעלמים מעל פני היושבים באולם. בהמועדון יערוך פיק' ניקים בערבות הנגב / ההרשמה ברחוב שארית הפליטה עשרים מתכוצים הפנים. דממת מחת יורדת על פני האולם.

התיירים הגרמנים מצטלמים על הרציון / וקטרי הדיזל הם מדיסלדורף, עתה ניתן ל' הבחין כיצד נרעדים המאזינים. תיקתוק ה' שעון שעל הבמה נשמע כאילו היה זה צירוף כל פעימות הלב באולם. על יד שמאל — מספר כחול בכתובת קעקע / יד ימין חותמת על מסמך לבית'מסחר במינכן. דמ' עזת נקות בכמה עיניים. והמצפון? אה, המצפון, זה דבר אחר... מחיאות כפיים סוערות כמותן לא נשמעו מזה זמן רב בתיאטרון ישראלי.

בין לאומת הדיפלומטים. גם באי' שיות ובאורח חייו אין יונתן שנירן מאפיין עוד את ישראל. הוא נשא אשה אמריקאית (ברכה נאמן), בתו ליאור (שרה פלדמן) גדי' לה כאמריקאית לכל דבר, הוא עצמו שיין כבר לאומה חדשה — אומת הדיפלומטים בפראקים וצלינדרים. המדאיג שבמצב זה הוא שיונתן אינו מבחין בתלישותו ויש צו' רך שאביו, המושביניק הזקן (זיגמונד טור' קוב) יגיע אל ביתו בניו יורק כדי להבהיר לו את מצבו.

על רקע זה של הדיגודים בין המושביניק הותיק לבין בנו הדיפלומט סב צירה של הקומדיה. אלא שברטוב לא השכיל לפתח מהבסיס הקומי של מחזהו סיטואציות קו' מיות במידה שיהיה בה כדי להפוך את המחזה לקומדיה של ממש. גם הדיאלוגים הם ברובם תיורים ושדופים ומעט ההומור שבמה הוא ברמה שמתחת לרמת ההומור השנונה המצויה אצל ברטוב.

עירוב סגנונות המשחק בהופעתו של צוות המחזה פוגם בהצגה. בעוד שמאיר ינאי בתפקיד הכל'בוניק קופץ מתפקיד לתפקיד, מגלם דמויות קומיות במשחק מופרז, הופך זיגמונד טורקוב את דמותו של המושביניק הזקן למלודרמטית. ברכה נאמן חוזרת על עצמה במספר תרגילי משחק מגוחכים ואילו פרץ הלוי מתיחס ברצינות יתר לדמותו של הדיפלומט. היחידה ה' ממלאת את הבמה ברוח עליצות ושוכבות ההולמת מחזה מעין זה היא שרה פלדמן בתפקיד הבת ליאור.

הצלפה עצמית. שיר זה של חיים חפר בתכנית פצצת הזמן שמגישה רבי' עיי'המועדון בתיאטרון החמאם, הוא, אולי, נקות השיא של הצגה שהיא כשלעצמה שיא של סאטירה פוליטית וחברתית ביחס למה שהוצג עד כה בארץ.

זוהי סאטירה שאינה מיועדת לסחוט צחוק או ללעוג, אלא מכוונת להצלפה עצ' מית שהיא לעיתים אכזרית עד כדי אי' נוחות. כשהרביעיה שרה על המושבים הצבאיים (אומר האחז, רדום ועייף: / אנחנו יושבים בקרב אויב / תפנה את הגב, פותחים קול קהיר / הייתי אותם מעמיד אל הקיר) או סאטירה אמיתי. (תרשום את שמו בעט / וכשתבוא העת / נכה אותו על חסא... תניד מה שתניד / זאת מדינה חופשית) או את פזמונו של הפישפש ש' עלה והגיע לממשלה, אין להימלט מתחושת הזדהות מרירה.

מערכון + מאמר. פצצת הזמן ש' נכתבה על'ידי דן בן'אמוץ ותיים חפר מצי' גה, סוף'סוף, תיאטרון סאטירה אמיתי. לא רק פזמוניו המצויינים של חפר, שכל אחד מהם שקול כנגד מערכון ומאמר ראשי גם יחד, וקטעי הקישור המשעשעים של בן'אמוץ עושים זאת.

הרביעיה עצמה מוכיחה שוב, כי כשנות' נים בידה חומר ראוי לשמו, אין לה תחליף בסוג זה של בידור. הביום הדינאמי, ושופע ההמצאות, של שמואל בונים, המצטיין ב' התאפקות יתר והמנעות מצעקנות, הופך ערב של פזמונים סאטיריים, המלחים בהצ'

בעל מסעדה רפורט (ממושקף)*

עסקות בבתי מלון

השאלה הגדולה תלויה ועומדת: מה עשה וילי רפורט בכל מאות אלפי הלירות?

עתונות

כותרת השבוע

במעריב: "גניבת דק ענקית במפעל הנייר. מאת — שמואל טולר."

העיטור האחרון

קוראיו הקבועים של השבועון עולם הקולנוע, התפלאו. העתון, שנתג להקדיש לעיתים תכופות, פרסומת רבה לשחקנית הקולנוע הישראלית זיוה רודן, פרסם עליה השבוע כתבה שמזיזה ללא תקדים.

היה זה מזור, במיוחד לאור העובדה שרק לפני שבועיים פרסם השבועון, בהב' לטה רבה, את סיפור נישואיה הקרובים של זיוה לשחקן הקולנוע סקיפ וורד. אולם עד כמה שיראה הדבר מוזר, דוקא אותה רשימה היתה זו שהולידה את ההשמצה האחרונה.

הכתב התמים. כשקיבל כתב עולם הקולנוע עיטור (ג. עיטור) גלביץ את הרמז הראשון בדבר הנישואין, מיהר ללצל ל' זיוה, קבע איתה מפגש באחד מבתי הקפה התל'אביביים.

לפי סיפורה הבין הכתב כי אין בסיפור (המשך בעמוד 20)

* משמאלו: בנו צבי ובתו יפה. ראשון מימין: משה טננהאוז.